

erotický román

nakladatelství
KLAR

jan klar

Jan Klar

Erotický román

© Jan Klar, 2004

Vydání druhé.

Cover photography © Jarmila Horáková, 2014

© Nakladatelství KLAR, 2013

1. KAPITOLA

Byl už tmavý večer a svítily pouliční lampy. Vykradl jsem se tiše z téhle vilky, po špičkách, boty jsem si nasadil až na schodech, sako až za brankou. Pak jsem si zapnul kalhoty a překontroloval peníze. Nakonec to nebyl špatný kšeft.

Rozhlédl jsem se po ulici, ale taxík nikde. Ben slíbil, že přijede do deseti minut. Podíval jsem se na hodinky, moje zlaté švýcary po dědovi. Nosím je s úctou, dědo. Ukazovaly za pět minut čtvrt na jedenáct.

Už by tu měl být, můj kamarád Ben. Naštěstí bylo teplo, vzduch voněl jarem, pořádně jsem se nadechl. Musím ze sebe dostat ten vermut a silný parfém. Moc jsem nepil; když jsem dostal vzkaz z kliniky, abych co nejdřív přijel, snažil jsem se hlavně, aby se opila moje zákaznice. Byla dost nejistá, šlo to hladce, ostatní byla rutina.

K chodníku přirazilo taxi, starší mercedes. Zamával jsem na Bena a vzal za kliku.

“Jak to šlo?”

“Jako obvykle. Jeď na kliniku. Rychle!”

Mercedes se odlepil z místa a zamířil do centra. Ve městě byl ještě rušný provoz, červená na semaforech, Ben se musel vyhýbat, jak se dalo. Pozoroval jsem okolí, samé billboardy, reklamní neóny, obchody, auta, chodci, hlavně jsem se snažil nemyslet na to, co bude. Nechápu, jak jsem mohl dneska ten kšeft zvládnout, potom co mi zavolali. Jediná výhoda na sexu je, že se při něm zapomíná. Že se při něm nemyslí. Chtěl jsem aspoň na chvíli nemyslet.

2. KAPITOLA

Ben zastavil před osvětleným vchodem. Vystoupil jsem, ve vestibulu bylo ticho a klid. Nikdo tady nepobíhal, nikdo mi neběžel naproti, běžný režim, trochu mě to uklidnilo. Mávnul jsem rukou Benovi, zamával mi a

odstartoval. Měl ještě dost zastávek, než skončí nad ránem.

Prošel jsem do haly, k přijímacímu pultu. Za ním seděla asi pětaticetiletá blondýnka. Beznadějný výraz.

“Dobrý večer, co potřebujete prosím?”

“Jmenuju se Tomáš Kaiser.”

S odstupem si mě změřila. Odhadoval jsem ji na dvě děti, jedno rozvedené manželství a slabošského milence.

“Přišel jsem kvůli slečně Machoninové.”

“Je mi líto, ale je po návštěvních hodinách.”

Ukázala směrem k velkým digitálním hodinám. Bylo přesně dvaadvacet hodin a třicet minut.

“To nevadí. Dostal jsem na mobil vzkaz od doktora Kodeta, abych sem přijel. Zavolejte mu, prosím.”

“Kvůli jaké záležitosti?”

“Kvůli slečně Machoninové. Tereze Machoninové.”

Zabubnovala prsty na desku stolu. Nehty měla do fialova, dlouhé, na konci zašpičatělé. Nakonec se rozhodla a vytočila nějaké číslo.

“Sehnala jste ho?!”

“Doktor Kodet není přítomen. Služba mi řekla, že jste měl dostat vzkaz před dvěma hodinami.”

Chvíli jsem ji mimoděk pozoroval. Zatrpklé oči, pod sukní ji vystupovalo břicho. Pohodlně usazená, bez energie, bez naděje na jakoukoliv změnu. Jenom zadek ušel, myslím, že tam by se dalo začít. Poznala bys rozkoš, panímámo.

“Výborně, mohl bych mluvit s někým, kdo se stará o slečnu Machoninovou?”

“Budete muset počkat na doktora Kodeta. Zatím se posaďte do přijímací kanceláře.”

“Nevíte, jak je to s ní vážné?”

“Měl jste přijet před dvěma hodinami.”

Přijímací kancelář byla vedle, za prosklenými dveřmi. Na stěně hrála televize, ale nikdo tady neseseděl. Prošel jsem se několikrát od dveří k oknu

a pak zase zpátky.

Za okny se odráželo a pulsovalo město. Lidé žili, bavili se, užívali si, ubíjeli čas. Nejistota, nejhorší ze všeho je nejistota. A čekání na něco, na smrt, na co vlastně? Proč mě proboha tak naléhavě volali, když se nic neděje. Anebo se děje, jenom mi to nechtějí říct. Laskavost, profesionální ohledy, hlavně žádné komplikace. Vyťukal jsem číslo doktora Kodeta, ale hovor byl přeměrovaný do schránky.

Posadil jsem se, náhle jsem cítil únavu. Kde ten doktor vlastně je, za co ho vůbec platím? Celá tahle noblesní klinika, koberce, elektronické zámky, křesílka, nablýskaná čekárna na smrt. Kdyby pan doktor věděl, jakým způsobem si vydělávám, abych jim mohl zaplatit. Měl by předsudky, nebo by si řekl - prachy jako prachy? Hlavně, když ten blázen platí, za trochu naděje, za trochu iluze. Koneckonců, dokud se myslí na prachy, tak je dobře.

Zavřel jsem oči. Hlavně nemyslet na Terezu, jak jí asi je a co s ní bude. Stejně to nejde, je pořád ve mně. Člověk má různé pocity, například jak jsem skvělý, že se tak obětavě starám, vzor ušlechtilosti. Taky jistý pocit úlevy, že se to nestalo třeba mně. To, že pravděpodobně budu už navždycky bez ní, to mi stejně dojde až potom. Jediná moje naděje je, že ji vlastně neztratím. Když někoho miluju, tak s ním žiju v nesmrtelnosti. Láska je nesmrtelná a opravdová krása je vždycky osamělá. Jako Tereza. Někdy z ní šel až strach. Jako by se jí chlapi báli, i já. Taky teďka mám strach, jenže hlavně o ní, o sebe, o nás oba.

Vzpomínám si, jak jsem se jí kdysi dávno zeptal, proč si vybrala právě mě.

“Já nevím,” zamyslela se. “Asi proto, žes to chtěl. Že sis o mě řekl.”

3. KAPITOLA

Poprvé jsem ji uviděl v jedné přednáškové síňi první rok po revoluci. Chodila do stejného kruhu, takže jsem ji musel vídat i dřív, vlastně po

celé dva semestry, ale tehdy jsem si jí všiml doopravdy.

Mezitím jsem flirtoval, kde se dalo. V ročníku bylo dost spolužaček, aby se bylo čím zabavit. Jenže já měl v sobě ještě příliš ostychu, než aby z toho něco opravdu vážného vzešlo. Byly to chytré holky, často i hezké na to, že to byly vysokoškolačky. Můj problém spočíval v tom, že byly daleko pragmatictější, než bych čekal. Žádný velký rozlet ani žádné velké ideály, ale o to rozumnější směřování k manželství. Navíc si ke své budoucnosti dokázaly dopomáhat mnohem chytřejí než leckterá jiná.

Bylo třeba být ve střehu. S mým kamarádem Patrikem jsme dodržovali jedno dobré pravidlo jak na ně. Sbalit je, vyspat se s nimi a pak zůstat přáteli. Kdo tohle zlaté pravidlo poruší, bude platit. Musím říct, že jsem často pil na jeho účet; byl úspěšnější v dobývání, ale už mnohem míň v tom, aby zůstal zklamané dívce přítelem.

Taky toho rána přišel z flámu. Ležel vedle mě, hlavu měl na lavici, zakrytou skripty. Mohl klidně spát doma, ale neodolal, aby se mi nepříšel pochlubit. Teď spokojeně spal, zatímco z katedry hřímal docent Singule.

“Pojem lásky, ctěné posluchačstvo, byl ve starém Řecku zosobněn v představě mužského boha, jemuž byla dána úloha v mýtu o vzniku světa. Na počátku byl Chaos, pak Země, temný Tartaros a také Eros, jenž je nejkrásnější z nesmrtelných bohů, uvolňuje napětí údů a přemáhá mysl i rozumnou úvahu v srdcích všech bohů i lidí...”

Docent Singule byl jako vždycky v ráži. Ve tvářích měl růžové ruměnce, byl plný duchovního nadšení. Přednášková síň, zaprášená, zatuchlá, byla ohlušena jeho vysokým hlasem. Za tmavými závěsy hřálo slunce, a já, místo abych si psal, jsem vnímal jediné: dívku, která seděla vedle mě.

“Právě Platon, jak všichni dobře víme, se věnuje Erotovi ve svém dialogu Symposion. Řecké symposion však neznamená hostinu, jak se diletantsky uvádí, nýbrž družnou zábavu, jež následovala po jídle. Jméno má od společného pití, ač svou obřadností, spojenou často s modlitbou, se lišila od pitky v běžném slova smyslu...”

Těžko vyjádřit dojem, jaký na mě dělala. Seděla trochu nachýlená,

bradu podepřenou dlaní, oči upřené do vzdáleného koutu, jako by dumala nad něčím důležitějším, než byl výklad o Erótovi. Byla klidná, štíhlá, měla dlouhé světlé vlasy, oblá prsa a vzpřímený trup jako baletka. Byla krásná, a i když jsem sotva mohl docenit její osobnost, byl jsem zcela zasažen jejím tělem.

“Dějová osnova Symposia, dávejte bedlivý pozor, je dána tím, že se po večeři hosté usnesou pronášet řeči k oslavě boha Erosa. Podle prvního z nich, Faidra, byl Eros nejstarší z rodu bohů, mocný dárce plodivé síly a radosti...”

Nikdy předtím jsem si ji doopravdy nevšiml. Chodil jsem kolem ní, možná jsem ji někdy oslovil, ale jako bych vůbec netušil, o koho se jedná. Zanikla v množství hezkých úsměvů a bezduchých dvojsmyslných řečí. Tvářičky některých dívek byly zřejmě líbivější, stejně jako je kýč líbivější než opravdová krása.

“Tak je to jasné? Aristofanes chápe lásku jako touhu po dávno zapomenuté jednotě. Za minulých časů byly lidské bytosti oboupohlavní, ale bůh Zeus je v hněvu rozpůlil, aby je učinil pokornějšími. Od té doby touží každá půlka po své půlce, hledají se, objímají a splétají navzájem...”

Sledoval jsem, jak se protahuje, zvedla ruce, až se jí oblá ňadra vypjala. Pak si svlékla vlněný rolák. Vlasy se jí rozlily po útlých zádech jako lavina. Byla to ohnivá záplava, jako slunce, jako počátek světa. A velká energie, energie, která by mohla zničit.

“Podle Sokrata není Eros dokonalost, jak tvrdí Agathon, ale touha po dokonalosti. Spojuje v sobě protivy, smyslnost i nadmyslnost, dostatek i nedostatek. Láska je spojovatelka bývalé přirozenosti, ale není to tělesná půlka, s níž se chce spojit, ale nadmyslová skutečnost, jediná pravá vlast toužící duše...”

Nebylo lehké vedle ní sedět. Byl jsem rozechvělý jako nikdy předtím. Vnímál jsem její tělesné teplo, její dech, její jemnou vůni. Všechny podrobnosti, všechno bylo pro mě zajímavé a vzrušující. To, jak drží tužku, jakým způsobem si prsty odhrnuje vlasy z čela, jak přehazuje nohu přes nohu v krátké sukni. Byl jsem z ní vedle, zatímco docent

Singule se rozplýval blahem.

“Ano, přátelé, láska je podněcována smyslovou krásou, ale člověk, který správně následuje vedení Erotu, poznává také jiné krásy oproštěné od smyslnosti. Nakonec uvidí krásno samo o sobě, skutečné a věčné, vlastní ideu krásy. Krása ho pudí k tvoření, otevírá mu duši k rození dokonalých plodů, dává mu nejvyšší štěstí a činí ho nesmrtelným...”

Představoval jsem si, jak ji vysvlékám. Odhadoval jsem její útlý pas, pevné boky a klín, všechno bylo na správných místech, všechno bylo akorát. Ano, takové tělo si zaslouží, aby bylo pomilováno. Políbil bych jí, vysvlékl jí tričko a pohladil její sněhobílá prsa. Pak bych jí vyhrnul sukni, odtáhl jí cíp kalhotek a vzal bych si ji, pomalu a něžně, na její židliče, až k vrcholům slasti.

“Proto předmětem erotické lásky není krása sama, nýbrž tvoření v krásném. Rozumíme si? Doufám, že mi rozuměli také ti, co tam vzadu nedávají pozor!”

Celá síň náhle ztichla, všechny oči jako by se obrátily k naší lavici. Zapomněl jsem na to, že po celou dobu vedle klímá Patrik. Jeho chrápání se ozývalo do ztichlé chvíle nejvyšší nudy, drcnul jsem do něho.

“Co se děje, vole?!”

Patrik vyjeveně vyskočil, ale docent Singule mu pokynul, aby se zase posadil. “Rád bych zjistil, co si pod plozením v krásném představuje ten mládenec, který soustavně otáčí hlavu ke své kolegyni po své levici?”

“Já?”

Docent Singule se zatvářil výhrůžně.

Kruci, pomalu jsem vstal, ale hodně opatrně, aby nebylo vidět napětí v mém rozkroku. Taky jsem se snažil přijít na nějakou odpověď, ale bylo to zbytečné. Celá přednášková síň se výborně bavila.